

El periodista Jaume Clotet guanya el 20è premi Nèstor Luján de novel·la històrica amb 'El càtar proscrit', basada en la figura de Jaspert de Barberà, l'últim faïdit

El càtar lleial i tenaç

Lluís Llorc
BARCELONA

El periodista i historiador Jaume Clotet (Barcelona, 1974) ha guanyat el 20è premi Nèstor Luján de novel·la històrica amb *El càtar proscrit* (Columna). El jurat del premi, dotat amb 6.000 euros, estava format per Tin Luján, Maria Carme Roca, Jaume Sobrequés, Vicent Sanchis i Glòria Gasch.

Jaume Clotet ha treballat i col·laborat en diversos mitjans de comunicació, entre els quals aquest diari, i dels títols que ha publicat cal destacar *Lliures o morts* (escrita amb David de Montserrat), novel·la sobre el 1714 de la qual va vendre 20.000 exemplars.

Per Glòria Gasch, l'obra "aborda un període de la nostra història fascinant i molt poc conegut en què la política catalana va fer un tomb i va deixar de mirar al nord per mirar cap a la Mediterrània".

La prolífica autora, darrerament especialitzada en novel·la històrica, Maria Carme Roca, va comentar que "va ser triat per unanimitat, un fet que no passa sovint". "És una obra èpica, ben construïda i ben documentada, ambientada a finals del segle XII i principis del XIII. Seguint el fil conductor del protagonista, Clotet ens ofereix el canvi provocat per un fe-

Jaume Clotet és el vintè guardonat amb el Nèstor Luján de novel·la històrica ■ ANDREU PUIG

nomen religiós, el catarisme, cristià, però no acceptat per Roma. Van ser títols d'heretges i perseguidors".

L'autor ja va triomfar el 2012 amb 'Lliures o morts', escrita amb David de Montserrat

guits", hi va afegir Roca. "Cal agrair el breu pròleg en què situa el moment històric i les seves circumstàncies, a més del glossari final i les guardes del llibre, que fan de mapa", va concloure Roca.

Per Jaume Clotet "aquest premi ha permès crear un corrent de novel·la històrica catalana, perquè tendíem massa a llegir novel·la històrica d'altres països".

"Sóc periodista, però també historiador i m'agrada particularment la història de Catalunya.

No sóc un gran lector de novel·la, llegeixo més assajos i premsa. Per això escric com un periodista, amb poques floritures i poca adjectivació, economitzant recursos. M'interessen més els fets que els personatges." "No sabria escriure una novel·la on tots els personatges fossin imaginaris. Si ho situo en un moment real i construït amb una majoria de personatges que van existir, bona part de la feina ja està feta", va confessar.

"M'agrada descobrir com eren els secundaris",

els personatges que acompanyaven els grans noms que han passat als llibres en lletres majúscules.

L'obra narra la vida de Jaspert de Barberà, un cavaller occità que lluita fins a les darreres conseqüències per preservar la memòria i l'honor dels càtars, perseguits pels croats francesos. "Tendeixo a retratar els valors forts, cosa que no està de moda. Avui dia tendim a estar acomodats, a anar pel carril central, evitant problemes. Pots estar d'acord o no amb el protagonista, però la seva tena-

citad il·leialtat m'agrada."

A Clotet li interessa molt la cultura occitana i va localitzar un terme que va ser l'embrió de l'obra. "Faïdit és com s'anomenava els nobles càtars occitans, que van haver de fugir de França perseguits pel papa i molts dels quals es van refugiar a Catalunya. Em vaig fixar en Jaspert de Barberà perquè va

"Aquest premi ha permès crear un corrent de novel·la històrica catalana", afirma Jaume Clotet

tenir una vida llarga i apassionant que oferia un bon fil conductor per mostrar el canvi polític de l'època."

"Intento no idealitzar els personatges; Jaume I avui no passaria una prova d'homologació dels drets humans...", va dir l'autor, que va concloure: "No converteixo els protagonistes en herois, perquè crec que no ho han de ser. Jaspert de Barberà defensava una creença contrària a la violència, però ho feia amb l'espasa... Era contradictori, com tots ho podem ser." ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Divertit despropòsit amb perles musicals

Renard o el llibre de les bèsties

Director: Marc Rosich
Comp. musical: Clara Peya
Dimarts, 26 d'octubre (fins al 13 de novembre) al Lliure de Montjuïc.

Per redescobrir Lluís Lull, Teatre Obligatori ha decidit desplegar la fauna de les faules del llibre (els *iximplis*) i demos-

trar com allò que va escriure el pensador fa set segles sobre el manual de política medieval és ben actual en la voracitat de Wall Street. La peça, pensada per a la canalla, té notables picades d'ullet als adults.

Marc Rosich és un expert a fer valentes adaptacions de clàssics. Ho va fer

amb *Tirant lo Blanc*, de Joanot Martorell, explorant els plaers d'aquell inventari de sensacions que anava escrivint el cavaller i que Bieito va portar a l'extrem. Ara s'inspira en un text de Lull per donar una lliçó d'honestedat. L'astúcia, jugada per a benefici propi, és malèvola. El director i dramaturg compta

amb la complicitat de Clara Peya, una autora que *balla* sobre el piano i compon peces carregades de matisos, de veus i alhora amb una melodia diàfana. Hi ha blues i claqué, però també hi ha tonades que evocuen el cabaret alemany sòrdid. El muntatge, per acabar, compta amb un excel·lent equip d'ac-

tors contrastats, que dominen tant la comèdia com el musical i que saben, amb quatre gestos (i un vestuari molt suggeridor), traslladar l'espectador del cor del món financer al bosc dels mites.

L'anècdota és tan bèstia com ho són els protagonistes. Però és suficient per fer un *link* directe i

permetre que el viatge es faci sense que la furgotxa d'hamburgueses de vedella o vegetarianes hagi de moure's un pam. Una peça molt completa, amb un ritme trepidant, que, més que llegir Lull, el que fa és convidar a llegir-lo i a co-neixer-lo molt més que els esquitxos que van escampant durant la trama.